



### Ons aandenken aan

## Antoon Degezelle

2 mei 1962 - 6 oktober 2008

Veel te vroeg !

We startten het seizoen eind februari terug met vele moed ! De lente stond op springen en Antoon was er van de eerste rit op post. Na een tas soep bij Isabelle en Chris, bracht Antoon de sprint op gang ,“op de grote molen”,bij aankomst aan de kerk in de Pastoor Verrieststraat . Hij liet het gat vallen voor de jongere garde, het “symbolische gat “ dat hij zelf nooit meer zou dicht rijden. Fier poseerde hij met zijn vrouw op de groepsfoto voor in de krant en op onze site. Een week later kwam een eerste onheilspellend bericht ! Met zijn “straffe madam” trachtte hij de eerste schok te verwerken. Later gingen we op bezoek voor babbeltje en om hem courage in te spreken ( al kregen we er soms niet veel tussen, want Antoon was zelf een waterval van woorden en enthousiasme en herinneringen). Het mocht niet zijn.

De geplande reis per fiets naar het Spaanse eiland werd in de lade geschoven.

Toch wou hij nog eens een klassieker meemaken. Hij volgde zijn zoon (op de kleine tocht), maar vooral zijn vrouw op de 1<sup>ste</sup> ( en ook zijn laatste ) Halle-Ingooigem voor wielertoeristen per auto. Via hem hadden we een tussenstop in Zarlardinge kunnen vastleggen bij kennissen van Antoon, die net als hem uitblinken in vriendelijkheid, gastvrijheid en enthousiasme. Jaarlijks zullen we onze tocht naar Halle aan u moeten denken ! We zullen er met alle plezier opnieuw een kaarsje laten branden. (Weet je het nog, zelf die ene keer, moest je uit de groep demarreren van Ronse naar huis, want op de boerderij stond een koe op kalven, de plicht riep!) Na de klassieker kwam “Tone “ voldaan ons proficiat wensen, dat dit zeker voor herhaling vatbaar was.

Daarna ging het alsmaar stilletjes aan bergaf. Symbolisch verliet Antoon ons als een echte kampioen als wielervriend de dag van onze laatste rit van het seizoen.

Zoals hij ons heel vroeg liet weten, vroeg hij ons te zorgen voor zijn “straffe madam”. Wij zullen haar met alle plezier de zondagvoormiddag laten schuilen in het peloton en tijdig eens aanbellen voor een babbeltje of een troostend woord !

We zullen Antoon nooit vergeten. Nog een laatste anekdote : Op zoek naar een Normandische koe, leerde hij ons een variant van een versje : fietsbel bel, fietsbel bel, de anderen zijn traag, maar wij zijn snel !

Passend als afscheid kunnen we er misschien van maken :

Fietsbel bel , fietsbel bel, Antoon vaarwel !

namens de Wielervrienden Ingooigem

GHI